

Како се осећам после трагедије у ОШ „Владислав Рибникар“

Дан је био као и сваки други. Спремио сам се и отишао у школу.

Прва три часа су прошла уобичајено, а четврти смо имали енглески. Наставница је ушла у учионицу и сви смо приметили да нешто није у реду. Питали смо шта се десило, а она је била узнемирена и само је уздахнула. После неколико минута је рекла да ће нам родитељи све испричати. Следећег часа смо имали српски. Наставница нам је све објаснила. Прво сам био збуњен и све што је рекла деловало ми је невероватно. Нисам желео да верујем да је то истина, већ сам помислио да је неки ружан сан. Било ми је много тешко. То је урадио дечак који је само годину дана старији од мене. Размишљао сам како је тако нешто уопште могло да му падне на памет. Памтим речи своје баке, која каже да је најлепше доба када се иде у школу. И ја јој верујем. Волим да се дружим и да играм фудбал са другарима. Тада сам најсрећнији и никада не осећам умор. Још увек не могу да прихватим то да је дечак урадио нешто такво, и поред толико лепих ствари које имамо. Дружење у школи, смех и шала са мојим братом и родитељима и наравно фудбал који највише волим. Неколико ноћи нисам могао ни да спавам. Размишљао сам да сва та погинула и повређена деца неће моћи да остваре своје снове.

Желим да се ово више никада не понови и да уживам у игри и дружењу са другарима.

Душан Аврамовски V2